

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 63. Cajuc-Canus Tartarorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

eorum omnium, quæ egeramus, continentes. At postquam ad Borysthenem venerant, ibi retinebantur usque ad nostrum reditum. Die Paschatis 8. Aprilis post rem divinam a fratribus nostris multas inter lachrymas discessimus, vivendumne porro, an moriendum nobis esset, incii. Ducebant nos duo Tartari tam fractos viribus, ut vix equitare possemus. Nam per tempus verni jejunii præter milium, aquam, & salem victum alium non habueramus. Idem erat cæteris jejunii diebus, nec nisi solutam nivem bibimus. Maturavimus tamen iter, sæpe quater aut quinquies per diem equos mutando, ab octava Paschatis, 15 Aprilis 1246 usque ad diem S. Magdalenæ 22 Julii. Tam longa in via campos calvariis & ossibus humanis confitos vidimus & ingente numero urbes arcesque dirutas, tristia Tartarorum transitus monumenta.

§. LXIII.

Cajuc - Camus Tartarorum.

Festo S. Magdalenæ die ad Cuinum advenimus: sed nobis sui copiam tum non fecit, quia necdum in Imperatorem electus, regimini se nondum immiscebat. Ut hic relationis locus intelligatur, scire oportet, Octajum Ginguiz-Cani filium, ac

Sæcul. XIII.
A.C. 1247.

c. 23.

c. 25.

B. c. 14.

c. 30.

B. c. 15.

Sup. Lib.
LXXIX.

§. 2.

secun-

Sæcul. XIII. secundum Mogolum seu Tartarorum Imperatorem diem obiisse anno Epochæ Arabicæ 643. Christi 1245. cum successorem designasset Cajuc-Canum filium natu maximum, qui hoc loco Cuinus, & alias Gino-Canus appellatur. Ejus mater Imperii habenas tractabat durante interregno scilicet usque ad generalis nationis Curiltai dictæ conventum, in quo Cajucus pro merito suo electus est an. 1246. Duobus præcipuis utebatur ministris seu Atabecs: alter Cadac, Gincal alter vocabatur. Cadac erat Christianus & sacro ablutus fonte; non item Gincal, favebat tamen Christianis: & ambo his Cajuc-Canus & matris ejus benevolentiam conciliarunt, ita, ut Episcopos ac monachos clementer haberent, atque Christianos populos, ut Francos, Russos, Syros, & Armenos magni facerent. At Cajuc-Canus vix biennio regnavit, anno Epochæ Arabicæ 647, Christi 1249 mortuus. Relationis filium resumamus!

Vinc. Berg. Cum apud Cuinum quinque aut sex dies fuisset, ad matrem nos suam misit in locum, ubi generalis conventus agebatur. Ibi quatuor circiter hebdomades mansimus: ibidem facta est electio: & Cuinus in solium evehendus erat die Dominæ Nostræ in cælum assumptæ sacro: sed ob grandinem res differri debuit.

Mora

A.C. 1247.

Aboulsar.

p. 220.

Bibl. Orient.

p. 358.

Haiton c. 19.

Aboulsar.

p. 821.

p. 322.

Vinc. Berg.

c. 30.

c. 31.

B. c. 16.

Morabamur ibi usque ad diem festum ^{Sæcul. XIII.}
 S. Bartholomæi 24. Aug. 1246, quo die ^{A.C. 1247.}
 Cuinus conscendit solium, & summi, me-
 dii, infimique omnes ad eum submissis
 genibus honorandum venerunt, exceptis
 nobis, qui ei subditi non eramus. Qua-
 draginta vel insuper quinque ætatis an-
 nos numerare videbatur: mediocris erat
 staturæ, prudens, versutus, & oppido se-
 rius. Christiani ejus domestici nobis af-
 firmabant, eum sacra nostra amplexurum
 esse. Rei fidem faciebat, quod Clericos
 suis aleret sumptibus, & circa se habe-
 ret, atque a fronte magni tentorii sui sa-
 cellum, ubi cantabant publice, & ad ho-
 ras Græcorum more signum dabant:
 quam libertatem Christianis cæteri Tar-
 tarorum Præfecti haud permittebant. Ni-
 hilominus, cum in ipso conventus loco
 essemus, Cainus contra Ecclesiam, ac Im-
 perium Romanum, omniaque Regna Chri-
 stiana & Occidentis populos vexillum e-
 rexit, bello petendos minitans, nisi hoc,
 quod Papæ cunctisque Christianis man-
 daret, facerent, id est, se ipsi submitte-
 rent: nam solos Christianos timet. Tar-
 tari vero Gingviz-Cani jussu universam
 sibi terram subjicere cogitant.

v. c. 33.

B. c. 19.

Igitur ad illum vocati sumus in locum,
 ubi elatus in solium fuerat. Gingai pri-
 mus eorum, qui a secretis illi erant, no-
 stra illorumque, qui nos miserant, nomi-
 na

v. c. 35.

B. c. 29.

na

Sæcul. XIII. na scripsit, & clara voce coram Imperato-
A.C. 1247. re recitavit. Eramus inter paucos, qui

v. c. 35.

B. c. 22.

ad conspectum ejus admissi sunt. Remisit nos ad matrem suam interea, dum vexillum contra Occidentem solenni ritu erexit; cujus rei notitiam nos habere noluit. Reversi dein mense integro apud eum mansimus, cum fame sitique magnopere conflictantes: quod enim pro quadriduo dabatur, vix unum in diem sufficiebat. Denique accitis nobis per Gingajum dici jussit, ut propositionem nostram scriptam sibi præberemus. Rogabamur etiam, an Papa haberet homines, qui sermonem Russicum, Arabicum, vel Tartaricum legere scirent. Respondimus, ejusmodi scripturas nobis in usum non esse; sed Arabes scire, quæ sibi dicerentur, Tartarica lingua scribere, ac nobis explicare: nos eadem scripturos sermone nostro, & Papæ autographum cum traductione allaturos esse. Die S. Martini accersiti sumus. Tum Cadac Minister primarius, Gingai, Bala, scribæque plures ad verbum nobis exponebant Imperatoris epistolam, quam latine scripsimus, & in sermonem Arabicum translata nobis dabant, usui futuram, cum intelligentem quempiam invenissemus.

c. 38.

B. c. 23.

Imperator suorum quosdam nobiscum mittere decrevit, & unus e Tartaris nos comitantibus, ut se posceremus, nos

nos stimulat. Reposimus, si eos Imperator ultro mitteret, nobis accepto fore. Sed eorum profectio non expedire visa est plures ob rationes. Verebatur, ne diffidia & bella nostra cernentes magis animarentur, ut in nos irent: timebamus, ne hi Nuncii essent exploratores; ne nostri homines, quorum insolentiam nossemus, eos enecarent, vel per vim nobis adimerent. Denique nihil, quod agerent, habebant præter Imperatoris sui epistolas ad Papam & Principes ferendas, quæ nostris erant in manibus. Tertio posthæc die S. Brictio dicata 13. Nov. dimissi sumus, ac reduces totam hyemem in desertis locis transegimus, ubi sæpe nobis in nivibus cubandum erat. Ita usque ad festum Ascensionis Domini nempe nonum Maji 1247 iter fecimus. Tum advenimus ad Batu-Canum: & sabbato post Pentecosten Mosii sedem attingimus, ubi focii & famuli nostri detenti erant. Eos adduci ad nos curavimus, ad Corenzam postea delati, qui nobis duos Cumanos itineris in Russiam duces addidit.

Sæcul. XIII.
A.C. 1247.

B. c. 24.

Decimo quinto die ante festum S. Joannis Chioviam intransibus incolæ pleni gaudio nobis obviam ibant tanquam rediivis gratulantes: tantundem nobis to-

Hist. Eccles. Tom. XX. Oo tam

Sæcul. XIII.

A.C. 1247.

tamper Ruffiam, Poloniam & Bohemiam factum. Daniel ac frater ejus Vasilicus hilaria nobis liberaliter dabant, nosque o-
ctiduo præter intentionem nostram detinebant. Mediis diebus inter se cum Episcopis cæterisque probis hominibus consultabant de iis, quæ in Tartariam euntes proposueramus. Responderunt, se velle Papam pro Domino & Patre suo, ac sanctam Ecclesiam Romanam pro Matre sua habere, confirmareque omnia, quæ per aliquem Abbatum suorum Papæ hanc de re significassent: etiam Nuncios nobiscum miserunt. Talis est relatio Fratris Joannis de Plano Carpino, & Fratrum Minorum ejus per hoc iter comitum.

§. LXIV.

Vinc. Bell.
lib. 31. c. 2.
c. 40.

Missio Fratrum Prædicatorum.

Papa Innocentius sub idem tempus ad Tartaros misit FF. Prædicatorum, qui in Ægyptum delati Sultano Melic Saleh Papæ litteras tradiderunt, hortantibus hunc Principem ad amplectendam fidem catholicam, & ut viam ad Tartaros Fratribus aperiret, orantis. Sultanus suo nomine illi respondere Salchinum jussit, qui e præcipuis ejus Ministris quidam fuerit, necesse est, & qui litteras inchoat a magnis locis communibus Theologiæ Mulsulman-